

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Mfv.IV.10.028/2026/5.

A tanács tagjai:

Dr. Stark Marianna a tanács elnöke
Szolnokiné dr. Csernay Krisztina előadó bíró
Dr. Dzsula Marianna bíró
Dr. Pataki Árpád bíró
Véghe dr. Szabó Zsuzsanna bíró

A felperes:

felperes (cím)

A felperes képviselője:

Dr. Olajos-Kiss Rita ügyvéd (cím1)

Az alperes:

alperes (cím2)

Az alperes képviselője:

Rédei és Pál Ügyvédi Iroda (cím3, ügyintéző: dr. Pál Tibor ügyvéd)

A per tárgya:

Munkabér visszafizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

A felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.139/2025/10.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 20.M.70.644/2023/46.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.139/2025/10. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezését hatályában fenntartja, egyebekben a jogerős ítéletet nem érinti.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1 928 685 (egymillió-kilencszázhuszonnyolcezer-hatszáznyolcvanöt) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 3 500 000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás

[1] 2018. január 19-étől – a felek közötti megbízási, illetve vállalkozási jogviszonyt követően – az alperes munkaviszony keretében, cégvezető munkakörben, havi bruttó 832.000 forint személyi alaphér ellenében foglalkoztatta a felperest. Az alperes taggyűlése a 10/2018. (X. 29.) számú határozatával 2019. január 1-jétől 2023. december 31-ig ügyvezetővé választotta a felperest a cégvezetői tisztsége egyidejű megszüntetésével. A 2019. január 2-án kelt, a felperes és név1 által aláírt munkaszerződés-módosítás 2019. január 1-jével a felperes munkakörét igazgatóként, a besorolási bérét pedig 8.300 euró/hóban határozták meg, ami a 2019. január 1-jei MNB középárfolyam szerint 2.674.000 forintnak felelt meg. A munkáltatói jogokat gyakorló taggyűlés a felperes munkabérének felemelése vonatkozásában nem hozott határozatot, továbbá nem hatalmazta fel névlt ezzel kapcsolatos szerződés megkötésére, a szerződésmódosítást utóbb sem hagyta jóvá.

Az alperes taggyűlése a 11/2023. (VIII. 18.) számú határozatával a felperest az ügyvezetői tisztségéből visszahívta, egyidejűleg- a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség jelentős mértékű szándékos megszegése miatt - döntött a munkaviszonya azonnali hatályú megszüntetéséről.

A felperes keresete és az alperes viszontkeresete, valamint a felek ellenkérelmei

[2] A felperes a keresetében a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként 45 nap felmondási időre járó távolléti díjának megfelelő nettó 3.268.965 forint, vagylagosan 3.804.422 forint és ezen összegek kamatai, 2 havi távolléti díjnak megfelelő végkielégítésként nettó 4.394.620 forint, vagylagosan 5.072.563 forint és

ezen összegek kamatai, 60 nap szabadságmegváltás jogcímén nettó 6.226.600 forint és kamatai, vagylagosan nettó 7.246.518 forint és kamatai, továbbá elmaradt bérkülönbözet jogcímén 14.995.589 forint és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest a perköltsége viselésével.

[3] Az alperes ellenkérelmében a szabadságmegváltás 19 munkanapot meghaladó része, valamint a további kereseti kérelmek egészében történő elutasítását kérte, perköltsége felszámítása mellett.

[4] Az alperes a viszontkeresetében nettó 43.954.939 forint és ezen összeg késedelmi kamatai, valamint perköltsége megfizetésére kérte kötelezni a felperest. Álláspontja szerint a felperes által hivatkozott, 2019. január 2-án kelt, a munkabért érintő munkaszerződés-módosítás semmis, figyelemmel arra, hogy a taggyűlés annak ellenére, hogy e kérdésben kizárólagos hatáskörrel rendelkezett, nem döntött annak jóváhagyásáról. Álláspontja szerint a felperestől mint vezető állású munkavállalótól elvárható volt, hogy ismerje a társaság létesítő okiratát.

[5] A felperes ellenkérelmében a viszontkereset elutasítását kérte. Azt állította, hogy a munkaszerződés-módosítása érvényes, továbbá életszerűtlennek ítélte azt, hogy a munkáltató nem tudott a munkavállaló bérének összegéről.

Az első- és másodfokú bíróság ítélete

[6] A Fővárosi Törvényszék a 20.M.70.644/2023/46. számú ítéletével kötelezte az alperest nettó 457.057 forint és ezen összeg után 2023. augusztus 23-tól a kifizetésig számított késedelmi kamata megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest nettó 43.954.939 forint jogalap nélkül kifizetett munkabér és ezen összeg után 2021. november 15-től a kifizetésig számított késedelmi kamatának megfizetésére. Kötelezte a felperest 3.750.000 forint és 1.012.500 forint áfa perköltség megfizetésére. Kötelezte a felperest 52.534 forint tanúdíj és 1.500.000 forint eljárási illeték megfizetésére.

[7] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes munkabér különbözetre vonatkozó viszontkeresete a 2019. január 2-án kelt munkaszerződés-módosítás érvénytelensége miatt megalapozott volt. Az alperes társasági szerződésének 9. g) pontja szerint a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozott az ügyvezető megválasztása, visszahívása és a díjazásának a megállapítása. A munkaszerződés-módosítás aláírásakor a felperes az adott körülményekből nem következtethetett alappal névl jogosultságára, ügyvezetői munkaköréből adódóan tisztában kellett lennie azzal, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója a taggyűlés, továbbá a munkaszerződést érintő lényeges változásokhoz taggyűlési döntésre van szükség. 2023. július 27-én a felperes azt sérelmezte, hogy a munkavégzés alóli felfüggesztéséről a taggyűlés nem határozott, ezért alappal nem hivatkozhat arra, hogy a taggyűlés munkáltatói jogkörével a munkabérét érintő munkaszerződés-módosításkor nem volt tisztában. A felperest a taggyűlés nevezte ki, a munkaszerződés-módosításnak is taggyűlési határozatban kellett volna megtörténnie, ennek ellenére a taggyűlési jegyzőkönyv nem tartalmazott adatokat arról, hogy a többségi tulajdonos felhatalmazást kapott volna a felperessel kötendő megállapodásra.

[8] Az elsőfokú bíróság érvelése szerint az Mt. 20. § (3) bekezdése akkor alkalmazható, ha a munkavállaló jóhiszemű és a magatartása nem irányul jogellenes célra. A perbeli ügyben azonban a felperes nem járt el jóhiszeműen, amit alátámasztott, hogy a munkaszerződés-módosításban rögzített munkabére összegét titkolta a taggyűlés és a felügyelő bizottság előtt,

az általuk többször kért adatszolgáltatást adatvédelmi szabályozásra hivatkozva megtagadta. Mindezekre tekintettel a munkaszerződés-módosítás alapján kifizetett munkabér különbözet az Mt. 164. §-a értelmében jogalap nélküli kifizetésnek minősül, amelyet az alperes az elévülési időn belül alappal igényelt vissza. Az összecszerűség a perben nem volt vitatott, ezért az elsőfokú bíróság a felperest a viszontkereset szerint marasztalta.

[9] A felperes fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2.Mf.31.139/2025/10. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részében helybenhagyta. Kötelezte a felperest 2.407.911 forint + áfa másodfokú perköltség, továbbá 2.500.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére.

[10] A másodfokú bíróság az alperes viszontkeresetével összefüggően a felperes ügyvezetői munkakörét érintő szerződésmódosítás tekintetében annak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperest a 2018. október 29-ei taggyűlés a 10/2018. (10. 29.) számú határozatával választotta ügyvezetővé, ugyanakkor a felperes munkabére módosításáról nem hozott határozatot és ezzel összefüggően senkinek sem adott felhatalmazást. A perbeli, 2019. január 2-ai keltű munkaszerződés-módosítást – amely szerint a felperes munkabére 2019. január 1-jétől közös megegyezéssel 8300 EUR, a 2019. január 2-ai MNB árfolyam szerint 322,16 forint alapján 2.674.000 forint/hó összegben határoztak meg - a felperes és az alperes képviselőjében az akkori többségi tulajdonos név1 írták alá. Az alperes a szerződés alapján az abban rögzített 2019. január 2-ai árfolyam szerint számított összegben fizette a felperes havi munkabérét a munkaviszony megszűnéséig.

[11] A másodfokú bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:188. §-ára utalva megállapította, hogy a taggyűlés jogosult egyebek mellett az ügyvezetővel kötendő szerződések jóváhagyására. Az alperes létesítő okirata ennek megfelelően a II.9./g pontjában rögzítette, hogy a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozik az ügyvezető megválasztása, visszahívása és díjazása megállapítása. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ebből az következett, hogy név1 többségi tulajdonosnak bizonyítottan nem volt jogosultsága a munkabérről szóló szerződésmódosítás aláírására, azt az alperes taggyűlése, mint a munkáltatói jogok gyakorlója utólag sem hagyta jóvá. Ezért a perben azt vizsgálta, hogy az Mt. 20. § (3) bekezdésére figyelemmel a felperes a körülményekből alappal következtethetett-e az alperes képviselőjében eljáró személy jogosultságára.

[12] A jogerős ítélet szerint a felperesnek ügyvezetőként ismernie kellett az alperes létesítő okiratát, ezáltal arról is tudomása kellett legyen, hogy a többségi tulajdonos taggyűlési felhatalmazás nélkül nem dönthet az ügyvezető jövedelméről. Tudott arról is, hogy az ügyvezetővé választásakor nem hoztak határozatot a jövedelmének megemeléséről, ezért nem lehetett kétsége afelől, hogy a szerződés módosítását aláíró név1 nem jogosult a szerződést aláírni, ezért alappal nem is következtethetett az eljáró személy jogosultságára. A felperes jövedelmére vonatkozó megkeresésekre adott elutasító válaszai is azt támasztották alá, tisztában volt azzal, hogy a munkaszerződés-módosítás felhatalmazás nélkül került aláírásra. Rámutatott továbbá arra, hogy a felperes azon fellebbezési érvelését, amely szerint a nagyobb felelősséggel járó munkakör csak magasabb összegű munkabér ellenében látható el, jogszabályi hivatkozással nem támasztotta alá.

[13] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a munkabér összegére vonatkozó munkaszerződés-módosítás ezért az Mt. 20. § (1) és (3) bekezdése, valamint a 27. § (1) bekezdése szerint érvénytelen volt. A felperest az érvénytelen szerződés alapján nem illette meg az abban megjelölt összegű jövedelem, annak alaptalan voltát a munkaköréből adódóan is fel kellett ismernie. Az elsőfokú bíróság ezért megalapozottan kötelezte a felperest az Mt. 164. §-a alapján az általa nem vitatott összegű különbözet megfizetésére.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem

[14] A felperes a felülvizsgálat engedélyezését a Pp. 409. § (1) bekezdés b) és/vagy d) pontja és/vagy 409. § (3) bekezdése alapján kérte. A Pp. 409. § (2) bekezdés b) pontjával összefüggésben arra hivatkozott, hogy a társasági jogi hatásköri szabályok, valamint a munkajogi álképviselőt egymáshoz történő viszonya vezető állású munkavállalók esetében kiemelt jogértelmezési kérdést jelent. A Pp. 409. § (2) bekezdés d) pontjával összefüggésben a bizonyítékok okszerűtlen és iratellenes mérlegelésére, vagyis a Pp. 263. § (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott, amely álláspontja szerint kihatott az ügy érdemére. Azt is állította, hogy a jogerős ítélet a Pp. 409. § (3) bekezdésének megfelelően eltér a Kúria korábbi joggyakorlatától. E körben hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Mfv.I.10.247/2018/7. és a Pfv.II.21.800/2016/10. számú ítéletére. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság ítélete az Mfv.II.10.005/2025/5. számú határozatában rögzített, az Mt. 20. §-ával összefüggésben kifejtett állásponttal is ellentétes.

[15] A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő, a viszontkeresetet érintő hatályon kívül helyezését és elsődlegesen az elsőfokú vagy másodfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára történő utasítását, másodlagosan pedig a viszontkereset teljes elutasítását és az alperes perköltségben marasztalását kérte.

[16] Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdését, 20. § (3) bekezdését és 29. § (1) bekezdését, valamint a Pp. 263. § (1) bekezdését és 346. § (5) bekezdését.

[17] Sérelmezte, hogy a felperes név1 álképviselői mivoltának felismerésében történő jóhiszeműségének hiányát olyan tények alapján értékelte, amelyek túlnyomórészt az azonnali hatályú felmondás jogellenességének megállapítására irányuló kereset tényállásához kapcsolódnak, így a bizonyítékok mérlegelése során az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést valósított meg.

[18] A Kúria következetes gyakorlata szerint az érvénytelenség a szerződés keletkezési folyamatához kapcsolódó jogintézmény, a szerződés megkötésénél felmerülő hiba. A szerződés érvényessége (érvénytelensége) csak egy meghatározott időpontban, a kinevezés keletkezésének időpontjában vizsgálendő. Mindezt alátámasztja a Kúria Pfv.II.21.800/2016/10., Mfv.I.10.247/2018/7., továbbá Mfv.II.10.064/2018/7. számú ítéleteinek elvi tartalma is. Kiemelte, hogy a perbeli munkaszerződés-módosítás aláírásakor bizalmi légkör volt a cégnél a felperes és név1 többségi tulajdonos között, amely tény az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták. A bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével a GDPR szabályzathoz, illetve az azonnali hatályú felmondáshoz kapcsolódó tényállási elemekkel összefüggően megállapított jóhiszeműség hiányát kiterjesztették az évekkel korábbi, 2019-es munkaszerződés-módosítás aláírásának szituációjára.

[19] név1 álképviselői mivoltának megítéléséhez kapcsolódóan a jogerős ítélet ellentétes a Kúria BH2025.8.194. számon közzétett, Mfv.II.10.005/2025/5. számú határozatával is, amely kimondta, hogy jóváhagyás hiányában is érvényes a jognyilatkozat, ha a munkavállaló a körülményekből alappal következtethetett az eljáró jogosultságára. Az a tény, hogy a többségi tulajdonos egy érvényes taggyűlési határozatot követően írta alá a munkaszerződés-módosítást, a munkavállaló megalapozott feltevését indukálhatta. Az „alappal következtethetett” feltétel nem csupán a munkavállaló szubjektív meggyőződését fejezi ki, hanem azt is, hogy a munkáltatót reprezentáló személy magatartása megalapozott feltevést

indukált-e. Ennek a feltételnek a vizsgálatát a jognyilatkozat megtételének időpontjában kell értékelni és a cégnyilvántartás közhiteles adatai, valamint a felek közötti tényleges kommunikáció e körben releváns körülményeknek tekinthetők. Jelen esetben így annak van relevanciája, hogy a közhiteles nyilvántartás szerint név1 a többségi - 60,8%-os - tulajdonos volt, akinek az akarata a szerződés-módosítás létrejötté volt. Többségi tulajdonos lévén az ő akarata ténylegesen a társaság akarata volt. Ez alapján a felperes tudattartalma is egyértelműen megállapítható a peradatokból, vagyis alappal gondolhatta, hogy név1 aláírhatja a szerződést.

[20] A felperes további érvelése szerint elsődlegesen a munkáltatói jogkör gyakorlójának, vagyis a taggyűlésnek a kötelessége a jogszabályok és a társasági szerződés betartása. Ezzel szemben a bíróságok iratellenesen, a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelve a felperessel szemben irreálisan magasabb gondossági mércét támasztottak, miközben álláspontjuk szerint az alperesi társaság saját, jogszerűtlen működéséért nem tartozik felelősséggel. A jogerős ítélet ezen következtetése sérti az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdéseit. A fentiekből következően tehát valójában nem a felperes, hanem az alperesi munkáltató jóhiszemősége kérdőjelezhető meg a tényállás alapján.

[21] Mivel az alperes a hivatkozott szerződésmódosítást 4 és fél éven keresztül betartotta, a megemelt munkabért vita nélkül kifizette, a legfontosabb jogkérdés az, hogy semmissé teheti-e a társasági jogi formalitás hiányossága a munkajogi valóságot. A felperes álláspontja szerint mindez ellentétes a jogbiztonsággal és a jóhiszemőség elvével. Utalt arra is, hogy az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdései kifejezetten nevesítik, hogy a jóhiszemőség és tisztesség követelményét sérti, akinek a joggyakorlása szemben áll a korábbi magatartásával, amelyben a másik fél okkal bízhatott.

[22] Kifejtette, hogy a jogerős ítélet e körben eltér a felek által sem vitatott, régóta fennálló állapotra vonatkozó, több kúriai ítéletben kifejtett gyakorlattól is. E körben hivatkozott a munkáltató rendeltetésellenes joggyakorlásáról rendelkező EBH2014.M.20. számú határozatra, a Legfelsőbb Bíróság BH1996.11.622. döntésében foglaltakra, a BH1988.114., a BH1995.680., a BH2002.75. és az Mfv.I.10.051/2017/11. számú határozatokra.

[23] Kiemelte, hogy mivel taggyűlési határozat született a felperes ügyvezetővé választásáról, az ügyvezetői kinevezés kapcsán a munkáltatói jogkört valójában az arra jogosított testület, a taggyűlés gyakorolta. Ezen érdemi döntéshez képest formális jelentőségű, hogy felhatalmaznak egy személyt, aki a munkaszerződést aláírja. A társasági jogban a legfőbb szerv, vagyis a taggyűlés döntései közül az egyik legfontosabb az éves beszámoló elfogadása. Az, hogy a taggyűlés a társaság a személyi jellegű ráfordításokat is tartalmazó 2019., 2020., 2021. és 2022. évi beszámolóit elfogadta, egyben a gazdálkodás egészét is jóváhagyta.

[24] Álláspontja szerint az ezzel ellentétes következtetéssel a bíróság megjutalmazza a tulajdonosi gondatlanságot, vagyis az ellenőrzés elmulasztását. A jogszerűtlen taggyűlési döntés vonatkozásában a Ptk. 3:35-3:37. §-ai biztosítanak jogorvoslatot, ugyanakkor evvel a társaság tagjai 4,5 éven keresztül nem éltek. Mindez szintén sérti az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat is.

[25] A felperes további érvelése szerint az Mt. 29. § (1) bekezdését, vagyis az érvénytelenség jogkövetkezményeit csak a jövőre nézve lehet alkalmazni, a múltra nézve a jogviszonyt érvényesnek kell tekinteni. A jogerős ítélet ugyanakkor ex tunc, vagyis visszamenőleges hatállyal érvénytelenítette a bérmegállapodást, ezzel garanciális szabályt sértett. Ha a jogviszony a múltban érvényesnek tekinthető, akkor a kifizetett bérnek volt jogalapja, tehát az nem követelhető vissza.

[26] Hivatkozott arra is, hogy a szolgáltatás-ellenszolgáltatás arányát a felperes korábbi munkaszerződése szerinti bére az ügyvezetői pozícióval járó összetett felelősség- és feladatkörre tekintettel nem teremtette meg, az jóval alacsonyabb volt. A 2019. óta bekövetkezett jelentős mértékű infláció a Pp. 266. § (2) bekezdés szerinti közismert tény, amely alapján az akkori 800.000 Ft ma 500.000 forintnak felel meg, amelynél a beosztottak bére is magasabb összegű. A felperes szándéka nyilvánvalóan nem irányulhatott arra, hogy beosztotti fizetésért végezzen ügyvezetői munkát. Mindezek alapján a jogerős ítélet ezáltal okszerűtlen és sérti a Pp. 263. § (1) bekezdését.

[27] Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását, valamint a felperes felülvizsgálati perköltségben történő marasztalását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[28] A Kúria mindenekelőtt rámutat arra, hogy az igazságügyi tárgyú törvények módosításáról szóló 2025. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Módtv.) 153-161. §-ai módosították a Pp.-nek a felülvizsgálati eljárásra vonatkozó egyes rendelkezéseit. A Módtv. 243. § (4) bekezdése alapján a módosított tartalmú szabályok 2026. január 1-jén léptek hatályba. Átmeneti rendelkezések hiányában, a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 15. § (2) bekezdés b) pontja alapján a 2025. december 31-én, vagy azt megelőzően meghozott jogerős határozatok – így a jelen perben 2025. november 20-án kelt jogerős ítélet – felülvizsgálatára a módosítás előtti rendelkezések alkalmazandók [Kúria Pfv.I.20.089/2026/4.], ezért a Kúria a korábban hatályos szabályok alapján vizsgálta a felperes kérelmét.

[29] A jelen eljárásban alkalmazandó Pp. munkaügyi perekre vonatkozó XXXIX. fejezetében foglalt speciális szabályok szerint [Pp. 523. § (1) bekezdés] a vitatott érték alapján helye volt a felülvizsgálatnak, az annak befogadására vonatkozó engedélyezési eljárás szükségtelen volt.

[30] A Pp. 423. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálat során a felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő, illetve a kúriai határozattól jogkérdésben való eltérő voltát. A (2) bekezdés szerint a felülvizsgálat a jogerős ítélet meghozataláig bekövetkezett és a jogerős ítélettel elbírált tényekre terjedhet ki.

[31] A felülvizsgálati eljárás nem a per folytatása, hanem szigorú eljárási szabályok szerint lefolytatható rendkívüli perorvoslat, amelynek során a Kúria a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján kizárólag a felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő, illetve a kúriai határozattól jogkérdésben eltérő voltát.

[32] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint megalapozatlan.

[33] A rendelkezésre álló peradatok szerint az alperesnél 2018. január 19-től cégvezető munkakörben alkalmazásban álló felperest a munkáltatói jogkörgyakorló taggyűlés a 10/2018. (10. 29.) számú határozatával ügyvezetővé választotta, azonban korábbi havi 832.000 forint összegű személyi alapbére emeléséről nem döntött, arra nézve előterjesztés sem volt. A perben vitatott, a felperes és név1 aláírásával ellátott, 2019. január 2-án kelt

munkaszerződés-módosítás szerint a személyi alapbér összege 2019. január 1-től havi 8.300 euróra – 2.674.000 forintra – emelkedett és a munkabér az ezt követő időszakban a munkaviszony 2023. augusztus 18-ai megszüntetéséig e megemelt összegben került kifizetésre.

[34] Az Mt. 20. § (3) bekezdése szerint, ha a munkáltatói jogkört nem az arra jogosított személy (szerv, testület) gyakorolta, eljárása érvénytelen, kivéve, ha a jogkör gyakorlója a jognyilatkozatot jóváhagyta. Jóváhagyás hiányában is érvényes a jognyilatkozat, ha a munkavállaló a körülményekből alappal következtethetett az eljáró jogosultságára.

[35] Mivel az adott esetben a munkaszerződés-módosítást taggyűlési határozat nem előzte meg és annak jóváhagyására utólag sem került sor, a perben abban kellett állást foglalni, hogy a felperes a körülményekből következtethetett-e a munkaszerződés-módosítást a munkáltató nevében aláíró névvel eljárás jogosultságára.

[36] E kérdés vizsgálata során nem mellőzhető annak figyelembevétele, hogy a felperes ügyvezetői igazgatói munkaköréből adódóan nyilvánvalóan tisztában volt a társasági szerződés vonatkozó rendelkezésével, arra is figyelemmel, hogy az A/18. számú 2019. január 1-én kelt, a módosításokkal egységes szerkezetbe foglalt létesítő okiratot maga is aláírta, azaz annak tartalmát megismerte. Ebből következően tudnia kellett, hogy a névvel, mint többségi tulajdonos által aláírt munkaszerződés-módosítás kizárólag a taggyűlés határozata vagy utólagos jóváhagyása esetén eredményez érvényes megállapodást.

[37] A felperes a felülvizsgálati kérelmében ezért megalapozatlanul hivatkozott a Kúria BH2025.8.194. számon közzétett Mfv.II.10.005/2025/5. számú határozatára – amely egy kollektív munkaügyi jogvitában született –, mert az adott esetben kiemelt jelentősége volt a felperes által betöltött munkakörnek. A felperes egyszemélyi vezetőként, a társaság ügyvezetőjeként irányította az alperes munkaszervezetét, ezért annak működéséről, a gazdasági társaság taggyűlésének hatásköréről az átlagos beosztott munkavállalónál szélesebb körű ismeretekkel kellett rendelkezzen, amely elengedhetetlen feltétele volt a társaság jogszerű működésnek is.

[38] A felperes eredeti, cégvezető munkaköréhez rendelt munkabérének megemeléséről a munkakörét érintő módosítást jóváhagyó 10/2028. (X. 29.) számú taggyűlési határozat nem rendelkezett, ilyen tartalmú döntés, illetve előterjesztés utóbb sem született, névvel pedig a taggyűlés nem hatalmazta fel a szerződés módosítás aláírására.

[39] Az Mt. 20. § (3) bekezdésében megfogalmazott „alappal következtethetett” kitélt a felperes névvel fennállt bizalmas, jó viszonya sem igazolja. A felperesnek az alperessel, mint jogi személlyel állt fenn a munkaviszonya, ezért a két természetes személy között fennállt bizalmas viszony akkor sem helyettesíti a társasági szerződésben előírt eljárás rendet, ha a szerződést aláíró névvel többségi tulajdonos volt. Az alperes, mint gazdasági társaság elkülönült vagyonnal rendelkezik, arról egyszemélyben csak az erre felhatalmazott taggyűlés hozhatott határozatot.

[40] Alaptalan a felperes Mt. 6. § (1) és (2) bekezdésének megsértésére vonatkozó érvelése is. Az alperes taggyűlése a felperes ügyvezetői kinevezésével egyidejűleg és ezt követően sem döntött a munkabér emeléséről, az eltérő munkakör pedig önmagában nem eredményez magasabb jövedelmet, ilyen törvényi kötelezettséget a felperes maga sem jelölt meg. A felperes munkabérének megemelt összegéről a taggyűlésnek nem volt tudomása, az éves beszámolóban és abban szereplő „személyi jellegű ráfordítások” önmagukban erről nem adtak információt, hiszen abban a társaságot terhelő valamennyi munkavállaló részére kifizetett munkabér és azt terhelő adó-és járulékkötelezettség is megjelenik. Ebből következően a beszámoló elfogadása sem jelenti a taggyűlés jóváhagyását.

[41] A taggyűlésnek nem volt tudomása a megemelt összegű munkabér folyósításáról, annak összegét a felperes – mint az alperesi munkaszervezet első számú vezetője – utasítása alapján a Felügyelő Bizottság tagjainak kérésére sem adták ki, majd a 2022. szeptemberben megalkotott és 2019. február 1-től visszamenőlegesen hatályba léptetett ún. GDPR-szabályzatra hivatkozva azt adminisztratív eszközzel visszatartotta, amelyből egyértelműen levonható következtetés az eltitkolási szándékra.

[42] Az alperes részéről nem kérdőjelezi meg a jóhiszeműséget és nem valósított meg rendeltetésellenes joggyakorlást az a körülmény, hogy a felperes által indított munkaügyi perben benyújtott viszontkeresetben érvényesítette igényét, hiszen az a kereseti kérelem összezszerűségét is érintette és csak a munkaviszony megszüntetését követően jutott azon adatok birtokába, amely a munkabér-visszakövetelés alapjául szolgáló igény érvényesítését lehetővé tette.

[43] Nem megalapozott a felperes „ex tunc” hatályú érvénytelenséget állító érvelése sem. A felperes és név1 által aláírt, a munkabér emeléséről szóló szerződés-módosítás az Mt. 20. § (1) és (3) bekezdése alapján érvénytelen volt, amely körülmény ugyanakkor a felek között az eredeti szerződésben foglalt feltételek mellett fennálló munkaszerződés érvényességét nem befolyásolta. A felperes ennek alapján az eredeti szerződésében szereplő munkabér ellenében volt köteles ellátni az ügyvezetői munkakörét, az ezt meghaladóan, jogalap nélkül (érvényes szerződés hiányában) kifizetett munkabér összegét pedig az alperes az Mt. 164. §-ban foglaltak alapján jogszerűen követelhetette.

[44] Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálattal támadott részében a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta, egyebekben nem érintette.

A döntés elvi tartalma

[45] Ha a munkavállaló a munkabére összegének megemeléséről a munkáltató többségi tulajdonosával a munkáltatói jogkörgyakorló taggyűlés határozata nélkül köt megállapodást, és azt a taggyűlés utólag sem hagyja jóvá, a munkáltató az érvénytelen munkaszerződésmódosítás alapján jogalap nélkül kifizetett munkabér-különbözetet jogszerűen visszakövetelheti.

Záró rész

[46] A pervesztes felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, amelynek összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés b) pontja alapján, ÁFA felszámításával állapított meg. Ennek összegét az alperes helytelen számítással határozta meg, mert a felülvizsgálati eljárásban a per tárgyának értéke a viszontkereset vitatott összegével azonos. Ezt meghaladóan a Kúria a jogerős ítéletet nem vizsgálta.

[47] A pervesztes felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdése alapján számított felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles. Tájékoztatja a bíróság a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti

Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetnie; a megfizetés során közleményként fel kell tüntetni: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának számát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[48] A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmét a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján a tárgyaláson kívül bírálta el.

[49] Az ítélet ellen a felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja zárja ki.

Budapest, 2026. május 20.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró, Dr. Pataki Árpád s.k. bíró, Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró